

Forsl. t. L. om Tilvejebringelse af Jordlodder for Landarbejdere.

Til § 4.

Bestemmelsen i Loven af 24. Marts 1899 § 4 om, at Jordlodderne skulle have en Størrelse af $3\frac{1}{2}$ à 5 Tdr. Land Middeljord, har i Praksis vist sig vanskelig at gennemføre, navnlig i de Tilfælde, hvor der ikke foreligger anden Bonitering af Jordlodden end Matrikulstaksationen, der som bekendt i mange Tilfælde aldeles ikke passer med Nutidens Forhold. I Praksis har man derfor efter den Anvisning, som Loven giver, jævnlig maattet nøjes med en Erklæring fra Kommissionen om, at Lodden svarer til det fastsatte Tilliggende af Middeljord. Da Lovens Bestemmelser om Middeljord efter det anførte have vist sig upraktiske, ere de ikke optagne i nærværende Lovforslag, hvoraf følger, at det maa bero paa Kommissionens Skøn, om en Jordlod efter sin Beskaffenhed kan antages som Husmandsbrug eller ikke, jfr. herved Lovforslagets § 8 og Bemærkningerne hertil.

Til § 6.

De i Paragraffens 2det Stykke ommeldte Jorder ville i mange Tilfælde egne sig særlig til at udparcelleres til Husmandsbrug. For at fremme Salget af saadanne Jorder har man foreslaaet, at der i Stedet for at Købesummen fuldtud skal betales kontant ved Salget kan paalægges Jorderne en Kornafgift. Medens det vel kan være mindre rigtigt, at lade Statskassen faa Prioritet efter Grundbyrder til Private, der paalægges Husmandsbruget samtidig med Erhvervelsen, frembyder det formentlig mindre Betænkelighed, naar Jorden sælges fra Embeder eller andre offentlige Institutioner. Ved en saadan Ordning opnaas ogsaa, at de til Raadighed staaende Statsmidler kunne række længere, da Landarbejderne jo i disse Tilfælde kun har Brug for et mindre Statslaan.

Til § 7.

Paa Grund af de nye Bestemmelser i § 8 har man udeladt Bestemmelserne i Loven af 24. Marts 1899 § 7, 1ste Stykke om, at Sogneraadet skal afgive Erklæring om Jordlodder og de Bygninger, som Andrageren maatte være Ejer af.

Bestemmelsen i Loven af 24. Marts 1899 § 7 om, at Kommissionens Formand, naar han finder Anledning dertil, skal være berettiget til at lade Ejendommens Laaneværdi fastsætte ved Taksation efter Reglerne i Lov af 19. Marts 1869 om Udlaan af unyndiges Midler, er ligeledes udeladt i nærværende Lovforslag, da den saa

godt som aldrig er anvendt i Praksis, og de nye Bestemmelser i Lovforslagets § 8 sikkert vil gøre den ganske overflødig.

Til § 8.

Efter Loven af 24. Marts 1899 skal Kommissionen ikke foretage noget Syn af Jordlodden, forinden der gives Landarbejderen Tilsagn om Statslaan. Garantien for, at Jordlodderne ere passende til deres Øjemed, og at deres Pris er rimelig, søger Loven kun i vedkommende Sogneraads Erklæring (Lovens § 7), og saaledes som § 8 er affattet, er det tvivlsomt, om Kommissionen er berettiget til afslaa et Andragende, selv om den ikke kan tiltræde Sogneraadets Erklæring herom. Det maa imidlertid erkendes, at det vil være langt hensigtsmæssigere at lade Kommissionen afgive et selvstændigt Skøn om disse Spørgsmaal, saa at den ikke er bundet til Sogneraadets Erklæring. I Praksis har det ogsaa i adskillige Amtsraads kredse været Regel, at Kommissionen har undersøgt Lodden, forinden Andragendet om Statslaan blev afgjort.

Det foreslaas derfor, at det skal være en Pligt for Kommissionen, forinden Andragendet afgøres, ved et eller flere af dens Medlemmer at syne Jordlodden, og forsaavidt Andrageren ejer Bygninger, med hvilke Lodden agtes forenet, tillige disse Bygninger. Paa Grundlag af dette Syn skal Kommissionen selvstændig afgøre, om Jordlodden er egnet til Husmandsbrug, og om dens Pris er passende, eventuelt tillige om de Bygninger, som Andrageren maatte eje, ere forsvarlige. Det er da en Selvfølge, at Kommissionen med Hensyn til disse Spørgsmaal maa stilles paa samme Maade som med Hensyn til Spørgsmaalet om Andrageren opfylder de personlige Betingelser, og at den altsaa maa være berettiget til at afslaa Andragendet paa Grund af Jordloddens Beskaffenhed eller for høje Pris eller de forhaandenværende Bygningers mangelfulde Tilstand. I Overensstemmelse hermed har man affattet Paragraffen. Løvrigt er Paragraffen af samme Indhold som Loven af 24. Marts 1899 § 8. Dog har man anset det for rigtigst at foreskrive, at Kommissionen, naar der ikke er eller vil blive bygget Brønd paa Ejendommen, skal paase, at der haves retlig tilsikret Adgang til Vand andetsteds.

Til § 9.

Bestemmelsen i Loven af 24. Marts 1899 § 9 om, at Kapitalværdien af den Ejendommen mulig paahvilende Arvefæsteafgift